

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 173/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. F., P., vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Cdo 58/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2013 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 Cdo 58/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. februára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 209/2010 z 29. apríla 2011 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti Slovenskej republike – Ministerstvu obrany Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) o určenie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode nehnuteľností. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 55/2011-80 z 15. decembra 2011 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 58/2012 z 28. novembra 2012 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 20. decembra 2012.

Sťažovateľ svojou žalobou žiadal uložiť žalovanej povinnosť uzavrieť s ním zmluvu o prevode majetku štátu za odplatu vo výške 140 110 €, na základe ktorej nadobudne sťažovateľ do vlastníctva konkrétne označené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Ž. Podľa zistenia okresného súdu bol v Hospodárskych novinách uverejnený inzerát, ktorým žalovaná ponúkla na predaj muničný sklad Z. Na základe tohto inzerátu sťažovateľ predložil S. K. ponuku odkúpiť nehnuteľnosti, pričom zároveň zložil aj požadovanú finančnú zábezpeku 134 500 €. Sťažovateľ sa osobne zúčastnil otvárania obálok, pri ktorom sa zistilo, že jedinou platnou ponukou je jeho, avšak následne mu bolo doručené oznámenie o zrušení ponukového konania a bola mu vrátená finančná zábezpeka. Sťažovateľ zdôrazňoval, že v rámci textu inzerátu bolo uvedené: *„predávajúci si vyhradzuje právo osobitné ponukové konanie zrušiť, prípadne zrušené osobitné ponukové konanie opakovať.“* Pritom podľa sťažovateľa zákon neumožňuje zrušiť ponukové konanie zo strany predávajúceho, pretože tak môže urobiť iba správca v prípade, ak si to v ponuke vyhradil, a keďže sa tak nestalo, ponukové konanie nemalo byť zrušené. Podľa názoru okresného súdu žalovaná ako správkyňa majetku štátu bola poverená predajom majetku štátu, a teda je predávajúcou, keďže štát koná prostredníctvom svojich orgánov, v danom prípade prostredníctvom správcu.

Podľa názoru krajského súdu je evidentné, že ak Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) oznámilo zrušenie ponukového konania, konalo v mene štátu, a teda v mene predávajúceho. Preto je záver okresného súdu o neopodstatnenosti žaloby správny.

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie bolo potrebné ako neprípustné odmietnuť. Sťažovateľ je presvedčený, že uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu. Je neprípustný taký výklad, podľa ktorého sa úkony predávajúceho vlastníka nehnuteľností (Slovenskej republiky) považujú za úkony správcu, teda inej právnickej osoby. Správca majetku štátu koná v mene štátu, teda nie štát koná v mene správcu. V uverejnenom inzeráte bolo uvedené, že predávajúci si vyhradzuje právo osobitné ponukové konanie zrušiť. Pritom predávajúcim je vlastník majetku a výhradu zrušiť ponukové konanie urobil v inzeráte predávajúci, a nie správca.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Cdo 58/2012 s tým, aby bolo uznesenie z 28. novembra 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa aj náhrady trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 275,94 €.

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 58/2012 z 28. novembra 2012 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 55/2011 z 15. decembra 2011. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietol nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu pre nedostatok dôvodov. To zodpovedá ustanoveniu § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Z obsahu dovolania vyplynulo, že namieta aj nesprávne právne posúdenie veci. Podľa názoru najvyššieho súdu rozsudok okresného súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

Okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Rovnako krajský súd zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudky nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože všeobecné súdy sa neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Sťažovateľom vytýkaná vada v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku bola teda nedôvodná. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci, tak toto je síce relevantným dovolacím dôvodom, avšak samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania, keďže nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. I keby teda tvrdenia sťažovateľa boli opodstatnené, malo by to síce za následok vecnú nesprávnosť rozsudku, no nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je skutočnosť, že sťažovateľ považuje právny názor okresného súdu a krajského súdu, podľa ktorého ak ministerstvo oznámilo zrušenie ponukového konania, konalo v mene štátu, a teda v mene predávajúceho, za nesprávny s tým, že takýto záver nebol dostatočným spôsobom zdôvodnený.

Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu týkajúce sa otázky prípustnosti dovolania vo veci treba považovať za dostatočné, úplné a presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ s týmito závermi nesúhlasí, sama osebe nemôže zakladať porušenie označených práv.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že podstatou nespokojnosti sťažovateľa je nesúhlas s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu, ako účelný by sa javil taký postup sťažovateľa, ktorým by po neúspešnom dovolaní podanom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku [neumožňujúcim skúmanie správnosti právneho posúdenia veci podľa § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku] požiadal ústavný súd o preskúmanie rozsudku krajského súdu, a to z hľadiska správnosti jeho právneho posúdenia (prípadne popri napadnutí uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania). Sťažovateľ však takto nepostupoval.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 23 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013